

sosialurin

VIKUSKIFTIÐ

Tá Fía sendi Tobias eftir tí svarta frensinum

Tá fía sá tann stóra svarta frensin fara framvið henni og ikki so mikið sum hugdi til viks, vendi hon sær á og tórnaði inn til Tobias, ið beint tá var komin undan fjaðrunum, men sum ikki hevði fingið eygu enn, og segði við hann, at sá hon aftur hetta svarta skepilsíð fyrri eygum sínum, skuldi ikki vera lukkuligt fyrri frensin, og Tobias, ið hvønn morgum mátti reinsa sær eyguni við balsam, hevði ikki meira enn opnað eygnalokini, tá hann fekk eyga á frensin, ið spakuliga fór yvir um vegin, og hevði halan upp í loft eins og veitraði hann til hansara.

Hetta var ein dagin í mars, og sólin sást koma undan Bøllheyggi og sendi sínar geislar beint inn gjøgnum køksvind-eygað, at Tobias hevði gjørt seg til at fara oman í kjallaran, tí Fía hevði hoyrt ein so undaligan gang. Alt í einum, hann trein inn um kjallargáttina, sá hann ein svartan bul fara snikjandi millum básarnar og hoyrði so eina spann detta onkustaðni við vaskið. Hann feldi seg fram at hesum og spýtti so beint fram í myrkið, og tá kendi hann vindin frá onkrum, ið fór millum beinini, men var ov seinur og dat eftir rommum, ið tí hann sá á frensin, sum sat í ljósglæmuni, ið snøggliga legði seg sum ein rond eftir moldgólvinum. Hesaferð helt hann seg hava fingið frensin, men gakk, í tí hann skuldi reinsa seg, streyk frensurin framvið honum og hvarv inn ímillum spannir, leypar, seldukar, stampar og húðaskógvvarnar, ið løgu sum dumba á gólvinum.

— Nú er hann í kjallaranum, helt hann við Fiu, tá hann var komin íkk í køkin. Fía, ið sat á bonkinum og táraði, reisti seg og helt seg siggja fimmhundrað svartar frensar inni í køkinum og slepti sær tí oman í stovuna, har myndin hekk av Mottu, gomlu kettuni, ið var kritað hvít eins og kavin, ið legði seg inni á sovikamarinum, tá vindurin lá á tann bógvin. Hon klappaði Mottu, tók so myndina niður og fór innar aftur í køkin og skuldi vísa Tobias hana, men tá var eingin Tobias at siggja, og hon hoyrði onkran skava uppi á loftinum, so helst var hann farin eftir býrsuni, ið hevði ligið á ovasta lofti í so nógv áramál, sum talið av glerpípum ið hingu undir útavhinginum, tá útnyrðingurnorðan hevði ligið í seks vikur.

— Eg havi funnið Grim, segði Tobias, tá hann stóð á køksgólvinum og klappaði býrsuni, ið hann helt í vinstru hond, meðan hoga kýndi Grimi oman eftir hálsinum og síðan skeftinum.

— Eg ræðist, helt Fía og stillaði seg tætt upp at veggini.

— Hevur tú ikki sæð meg í vási fyrr, so skal tað vera nú, segði Tobias og helt dyr oman í kjallaran, og sparkaði so hart til

steinin, ið stakk hálvur úr túninum, at ovasta lagið flosnaði uttanav honum, og stevndi síðan beint á dyrnar, inn í kjallaran aftur, og hesaferð var ikki lukkuligt, tí nú var býrsan lódd, og hann helt henni, sum ta ferðina tarvurin hjá Hjalta var skotin undir hátíðarhaldinum uppi á Bø, tá sonur bóndans giftist við dóttir hansara, Ninu. Hann stóð stillur eina løtu, og gekk síðan spakuliga, heilt spakuliga so hvørki frensurin ella torvatrollini hoyrdu hann, og tá hann kom yvir til básin, har veðragjólurinn hevði staðið veturin fyrri, loysti hann fyrsta skotið av, og hoyrði at kúlurnar rendu beint í botnin á grýtuni hjá Fiu, fóru so víðari til tær et enda stóðu fastar í grótvegginum. Hann hoyrði at ein teirra datt niður aftur, tí tá hoyrði hann frensin fara stillisliga krúpaði á øllum fyra framvið vegginum og koma undir grýtuna hjá Fiu. Tá Fía hoyrði hetta, trampað hon so fast í gólvið, at Tobias var blindaður av øllum stóvinum, ið feyk um eyguni, og tí var henda hansara fyrsta veiðuferð av ongun. Og Fía lovaði honum putursukur upp á breyð, um hann ikki fekk enda á fernsinum innan eitt samdøgur.

Um náttina, tá friður var komin á øll smákykt, og allar hurðar vóru afturlatnar, ja sjálvst spiskamarskhurðin, læt hann seg í buksurnar og fór stillisliga út í køki, og oysti ein fulla lúkuna av koldum vatni oman yvir seg, so at hvor sprunga á andliti hansara opnaði seg. Hann taldi fjaðrarnar, ið hingu á vegginum, og í nátt vóru fimm, komnar aftrat, so enn vóru vónir um at fáa aftur opna eygnalokini og fylla eygini við balsam. Aðrenn hann læt seg í troyggjuna, ið hekk á snórinum uppi yvir komfyrinum. Í nátt var troyggjan so kold, at allar hárbotnurin trekti seg saman og nösir feldis kold og var allreyð at vísa seg. Tað var eins og kendi hann tann islenska vestanvindhin harðliga kina vangnum, tá hann fyrst á morgni stakk hovið upp úr lugarskappnum og strekti og hvepti seg, eins og skarvur, ið sær okkurt fara svimjandi undir vatnaskorpuni, men troystar sær ikki at leypa á bláman, hann stóð eina løgu mitt á gólvinum og vendi sær í allar ættir, aðrenn hann háldi ein hálvan litur av mjólk niður á fastandi hjartað, og tá var tað, at hann hoyrði frensin ganga í kjallaranum, og skundandi hann sær tí at fáa sær posan og ein gassa úr torvkassanum og helt hesum eina løtu í hondini, aðrenn hann snikti seg á dyr.

Tá Tobias var komin miðskeiðis á gólvinum, var tað ikki meira enn hann feldi kneini so skjótt hevði hann grulvað á øllum fyra, lógvarnir vóru eisini eymir og okkurt dreippaði úr nösini fyrri hvørt hopp hann

gjörði fram, og gassin, ið hekk um miðu hansara, slóð í takt inn móti síðuni, so hann nóg illa fekk andað. Í myrkrinum, tætt inni við veggini, fekk hann eyga á tvey skinandi eygu, og aðrenn hann visti av, stóð hann uppi og skuldi senda gassan har hann sá eyguni, men av hesum ødligu rorslum, var tann svart frensurin farin sin veg og sást aftur aftanfyrri goggukassan, har hovið stakk og halin hómáðist, men tó ógvuliga kámur á at lita. Sum hann royndi at meta seg eftir ofrinum, hvakk hann við, tá frensurin við eitt nú leyp beint á hann, so hann mundi dótti aftur eftir hæl, men var tó so heppin, at fáa fatur á eitt av teim aftastu beinum á hesum fyrbeinta útløgukatti og fekk togað hann so mikið til sín, at ysta trom á longesta fingri nart mjúka skinn hansara. — Har vart tú nóg so naskur, teskaði hann og stóð við útstrektum ørmum og biðaði eftir at frensurin skuldi herja á aftur, men frensurin kom ikki aftur, og tí fór hann spakuliga yvir, har hann helt frensin vera framan og stillaði seg har eina løtu at biða, aðrenn hann legði seg á kne og breyt upp um armar og fekk sær posan kláran, tí nú visti hann, hvar frensurin var farin, hann hevði ivaleyst lagt seg millum flórin og veggini, tí har visti Tobias, at eitt hol átti at vera. Hann hevði ikki meira enn hugsað seg lidnan, tá hann rendi hondina inn í holuna og fast var hann fekk um afturpartin á frensinum, men hann var so spikafeitur, at hann var noyddur at sleppa takinum og fáa sær fatur í halan og síðan toga hann út úr holuni, men tað var eins og hevði frensurin bitið seg fastan í eitthvørt, hann fekk hvørki illa ella væl, hvørki inn ella út, so hann mátti sláa seg til tols og siggja um hann ikki kundi finna uppá onnur ráð.

Hevði nú rottan verið her, hugsaði Tobias, og hugdi rundan um seg í kjallaranum, men

hann hevði ikki meira enn vent sær, tá hann fekk eyga á hetta litla skepilsíð, ið so mangan var komið til hansara og lagt annað frambeinið upp á tuflutranti, og hann sá aftur á hetta væl-kenda og spiska trýnið, ið ótolið kom undan vaskinum, og kom hon kvikbeint rennandi yvir til hansara, men í nátt hevði hann ongan bitan at geva henni, so hon stóð á og snoddaði, kom so aftur, og tá fekk Tobias um hana og tók hana upp til sín og kysti hana beint á trinið, men nú vóru ikki stundir til leik, hann slepti henni inn í holuna, og tá hon var inn komin komu ymisk ljóð út úr holuni, men Tobias læt bara: fast takið tær, fast takið tær, og so gjörði hann seg kláran at taka imóti frensinum, tí nú hoyrdist einki óljóð, og tá hann sá frensin koma spákandi út úr holuni við rottuni í gapinum, hevði hann gassan á lofti og rammaði so til, at frensur og rotta fóru sendandi eftir gólvinum, og læt tað ikki í honum, og tá hetta var gjørt, skundaði hann sær at fáa frensin í posan og síðan á dyr við honum út í køstin.

— Nú er hann dripin, rópti hann, tá hann var aftur í songini.

— Hvør? spurdi Fía heilt forfard.

— Tann svart frensurin, segði Tobias og tók koddan oman yvir hovið og droymdi um frensar, rottur, holur, básar, flórar og gassar, og morgunin eftir, ella nakað seint út á fyrrapartin, var hann aftur á fótum, og aðrenn hann fekk sagt Fiu frá, hvussu hann hevði borið seg at, opnaði hann eygnalokini og fylti eyguni við balsam og rendi síðan hovið undir vatni, so Fía mátti turka honum um alt hovið, og hárið á hovinum var blivið grátt og frisut, og Fía var so ung blivin, eftir at hava sovið alla náttina í frið og náðum.

Eftir Ólavur í Beiti

Spinnið í Gøtu

Tygum fáa gott tógv og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sleg av for-oyskum tógvi.

TÓTINGARVIRKID

v/Ólavur Gregersen • tlf. 20 í Gøtu

Setið sparipening tygara í

**FØROYA
SPARIKASSA**

— fólksins peningastovn

tað lonar seg

